

Einde van het seizoen 2013 op Montesoffio; van ligstoelen naar paddenstoelen in de tuin....

Het is einde seizoen 2013: we hebben 98 luiken gebeitst en in de lak gezet, het zwembad is afgesloten, de hangmatten en ligstoelen zijn opgeruimd en we hebben 60 houten buitenstoelen en 14 tuintafels weer dik in de olie gezet. We slaan alles op in de appartementen, die in de winter dienst doen als opslagruimte.

Het is van half oktober tot ver in november uitzonderlijk lekker zacht weer. Met de zon in de rug is het goed pluk- en klusweer en we genieten van het buiten zijn tussen de koolmezen en roodborstjes die heen en weer schieten en de paddenstoelen die overal uit de grond ploppen...

Maar hoe begonnen we dit seizoen eigenlijk?

We hebben afgesproken om elkaar gedurende het seizoen af te wisselen. Na het snoeien van de wijngaard eind februari, met een hoop vrienden en familie, blijft Emile op Montesoffio tot eind april. Als Anja tegen die tijd het estafettestokje overneemt, zijn ook alle olijf- en fruitbomen gesnoeid. Met het snoeihout zijn vele vreugdevuren en bergen met houtsnippers voor de wandelpaden gemaakt. Het weggewaaide tuinhuisje is ook weer in elkaar gezet; wel een maatje kleiner dan vóór de storm, waardoor we regelmatig onze hoofd stoten tegen de deurpost, maar nog steeds groot genoeg voor de zwembadspullen...

De eerste gasten, een zingende slagersfamilie uit Groningen, worden eind april op Montesoffio onthaald. We worden bijgepraat over het slagersvak en tijdens het diner treedt de hele familie op. Na deze relaxte start zijn wij er klaar voor: het zwembad is geopend en het heldere blauwe water ligt weer te schitteren tussen de frisgroene velden. Het loopt lekker door in het voorseizoen en we krijgen veel gasten die op de bonnefooi bij ons aankloppen. En omdat het goed toeven is in het voorjaar, blijven ze allemaal wat langer bij ons dan ze oorspronkelijk gepland hadden.

Gedurende het hele seizoen krijgen we veel hulp van vrienden en vriendinnen, met als constante factor Lorena uit Argentinië, die met haar enthousiaste 'aan de slag' houding iedereen voor zich wint. Ver weg van het drukke Buenos Aires, voelt zij zich heel erg thuis op het rustige Montesoffio.

Wat houdt ons vooral bezig dit jaar?

Misschien niet geheel verbazend voor diegene die ons al langer volgen, houdt ook dit jaar de buurman, met zijn claim op een klein stukje van onze grond van amper 400 m², omdat het al meer dan 20 jaar door hem gebruikt wordt, wederom onze gemoederen bezig.

Vorig jaar begon hij met een rechtszaak hierover. De Rechtbank stelt voor dat we er eerst onderling uit proberen te komen. Enkele lachwekkende financiële afkoopvoorstellen volgen, waar we niet op in gaan. Er wordt in april een dag gepland om met alle partijen, inclusief een adviseur van de Rechtbank, bij elkaar te komen en het stukje grond waar het om gaat met eigen ogen te aanschouwen. Al gauw blijkt dat onze advocaat niet de ondersteuning geeft die we hopen en verwachten en moeten we overal zelf achter aan. Na een hoop geregeld om iedereen te mobiliseren, wordt de afspraak om onduidelijke redenen uitgesteld. Nu willen ze 'ergens' in juli komen, precies in de periode dat Emile op vakantie gaat.... Uiteindelijk komen ze pas eind september bij elkaar! Er is grote verwondering bij onze advocaat en de adviseur van de Rechtbank: "Waar gaat dit helemaal over?! Dit is geen rechtszaak waard. Zonde van de tijd en het geld". Dat hadden we zelf ook al bedacht.....

Weer worden beide partijen verzocht binnen één maand alsnog tot een vergelijk te komen. We mailen, telefoneren en praten met iedereen die iets in deze zaak voor ons kan betekenen: omwonenden, onze advocaat die vaak niet thuis geeft, onze landmeter die er niets meer mee te maken wil hebben, onze makelaar die de juridische taal ook niet begrijpt en onze aannemer die het in ieder geval probeert.

Eind oktober lijkt alles rond. Op 23 november, de dag van de hoorzitting en de deadline voor de ondertekening van het contract, zitten er weer kinken in de kabel. Telkens als wij denken dat er een overeenkomst is en wel willen ondertekenen, blijkt de tegenpartij toch nog niet akkoord te zijn. Zonder enige berichtgeving wordt de hoorzitting wéér uitgesteld, nu tot medio januari als wij er niet zijn...

Inmiddels in NL hebben we via de e-mail weer contact gehad en hebben de laatste versie van het contract maar met tegenzin ondertekend, want we zijn er klaar mee. We bieden aan het geld over te maken naar onze buurman, maar hij lijkt nu de afkoopsom handje contantje te willen.... Tja het blijft Italië hé. Hoe gaat dit aflopen? Wordt vervolgd...

En wat houdt ons nog meer bezig?

Natuurlijk al onze leuke en lieve gasten, waar we zoveel pret en gezelligheid mee hebben, dat we soms tot 04.00 uur in de ochtend nog aan de Limoncello zitten.

De mannenclubjes die aan het einde van een gezamenlijk diner nog een drankje drinken bij het kampvuur tot het ochtendlicht begint te gloren. De volgende ochtend vinden we dan de door Sambucca vastgeplakte glaasjes op de tafel, als stille getuigen.

De spontaan opgezette zwembadborrels aan het einde van de middag in de gloed van de dalende zon die over het landschap glijdt. Iedereen tovert een lekkere versnapering uit z'n koelkast en wij schuiven ook aan om bij te komen van een drukke dag. Heerlijk om even door anderen vertroeteld te worden en te genieten van het grote goed dat we bezitten.

De leuke lieve hondjes met hun hoge aaibaarheidsfactor, die dit jaar op Montesoffio rondwandelen en waar de kinderen gek mee zijn.

De zangvoorstelling van Tom en Wessel, 2 jonge broertjes die 'Langs de Amsterdamse grachten' inzetten tijdens een gezellig diner aan de lange tafels.

Puck op bezoek in haar rolstoel, die alle harten van de gasten steelt en al snel vriendjes maakt die haar overal mee naar toe nemen.

Tessa en Inge die ons zo goed en enthousiast helpen met taarten bakken, groenten snijden en de tafels opmaken. Hun organisatietalent spoort ook andere kinderen aan en de keuken wordt al snel een ontmoetingsplek van de kids.

En onze fanatieke wielrenners Dirk en Toos. Zij hebben bijna 3 weken op de fiets rondgetoerd door de heuvels. Na een week horen we Dirk iedere morgen zeggen: "nou ik vind het nu wel even genoeg dat fietsen, ik wil ook rust". En 5 minuten later horen we Toos zeggen "maar het is zo'n lekker fietsweer!". En ja hoor, daar gaan ze weer. Leuk om mensen zo te zien genieten.

Lore komt met het idee om een Braziliaanse avond te organiseren. Het belangrijkste onderdeel van de avond -volgens ons..- is de Caipirinha. Wij trekken ons terug voor de voorbereiding. Hoeveel Cachaça heb je nodig voor één glaasje Caipirinha? Daar kom je alleen maar achter door te proeven..... Je kan je het tafereel wel voorstellen in de keuken. Vier glazen later hebben we de juiste verhoudingen te pakken. Onze inschatting is dat iedere gast wel drie glazen Caipirinha drinkt, dus halen we zes flessen Cachaça, plus één voor de zekerheid, 80 limoenen en 60 zakjes voor ijsblokjes. We zoeken lekkere Braziliaanse hapjes en muziek uit. Alleen laat dan ons tijdgevoel ons die dag in de steek. Wat een klus is het om 120 bladerdeeg-flapjes met vulling dicht te vouwen! Gelukkig helpen de kinderen met hun vliegensvlugge vingers ons uit de brand en ontstaat er in de keuken een gesmeerde lopende band. We zijn op alles goed voorbereid en toch loopt het allemaal weer anders. De ijsblokjes blijven - door ons nonchalante vriesinzicht - waterballetjes, iedereen neemt slechts één glaasje Caipirinha en gaat daarna over op wijn... en de muziekinstallatie spuugt de cd er telkens weer uit, om daarna niets meer te accepteren. Ach, wat maakt het uit, de sfeer zit er goed in en het eten gaat schoon op.

Half september worden de druiven weer geplukt door onze wijnboer Guerrieri. Met een ploeg van zestien van zijn mensen en een paar van onze gasten, is de wijngaard in een dag leeggeplukt en zit het sap van de geperste druiven al vóór de avond in het vat. Ondanks een hardnekkige schimmel in de wijngaard door het natte voorjaar, is de opbrengst toch bijna 6.800 kilo, iets meer dan vorig jaar en goed voor zo'n 5.000 flessen Moscato: een frisse, zoete, licht mousserende biologische wijn, met 100% onze eigen druiven.

In het najaar voeren we samen met Maurizio een grote isolatieklus uit. Over bijna de hele lengte van het huis worden alle ruimtes boven de 1^e verdieping geïsoleerd met enkele honderden meters steenwol en gipsplaten. Je begrijpt, dat is eerst een hoop rotzooi maken voordat je aan de slag kan gaan. Het plafond in een aantal kamers moet worden opengebrouwen om toegang te krijgen tot de zolderverdieping en dan moet alles nog naar boven worden gesjouwd. We wringen ons in alle mogelijke bochten om het steenwol tot in de verste hoeken van het huis te krijgen en met de gipsplaten tussenwandjes te maken. Als na anderhalve week de hele klus geklaard is, repareren we de plafonds, gaat de schilderskwast er overheen en lijkt het alsof er niets is gebeurd. Deze operatie gaat in zomer en winter voor meer aangename temperaturen en minder gehorigheid binnenshuis zorgen ☺

Ook op Montesoffio hebben we last van najaarsstormen. Gelukkig zijn de bomen al bijna kaal en de olijven al geplukt, als er een zeldzaam zware storm over ons landgoed trekt. Anders was

een aanzienlijk deel van de olijfoogst uit de boom gewaaid. Wel blaast de storm een paar bomen om en een olijfboom wordt met wortel en al uit de grond getild. We zetten alles weer terug en binden de in oktober nieuw aangeplante fruitbomen nog wat steviger vast.

Een week voor ons vertrek naar Nederland komt er vanuit het niets een jonge poes van circa drie maanden oud aanlopen. Nu vinden er wel meer poezen op ons land een geschikte nestplaats, bijvoorbeeld in onze aanhanger, het oude varkenshok of onder een houtstapel. Maar eigenlijk zijn alle kleine poesjes die bij ons rond lopen, bangig en schuw. Maar deze dame is heel anders en gelijk zeer aanhalig en op ons gericht. Ze verliest ons niet meer uit het oog, laat zich aanhalen, oppakken, aaien en kroelen. Ook wij kunnen haar niet meer laten gaan en geven haar te eten en een veilige warme slaappleats. Duidelijk is dat we dit poezenbeest niet achter kunnen laten als we over een paar dagen naar Nederland terugrijden. Al onze contacten schakelen we in om een tehuis te vinden en op de dag van ons vertrek slagen we daar in. Met onze bus volgeladen met olie en wijn rijden we 's-nachts door weer en wind en hevige sneeuwbuien met de poes naar Nederland, net op tijd voordat ook de sneeuw in Barchi aankomt.

Wij zijn nu aan het bijkomen in Nederland. Het afgelopen seizoen hebben we 91 appartementen en kamers schoongemaakt, ruim 52 gezamenlijke diners verzorgd en nog meer keren met onze rode Punto boodschappen gehaald. We hebben 480 volkoren broden gebakken, 280 pizza's uit onze houtoven gehaald en er is 660 liter wijn geschonken. We hebben 672 lakens in de wasmachine gestopt, op de waslijn gehangen, gestreken en gevouwen. We hebben dagenlang gemaaid, gespreid en gesnoeid en last but not least 1.400 kilo olijven met de hand geplukt, goed voor zo'n 140 liter van de beste olijfolie.

Ook in de winter gaat het werk gaat gewoon door, maar dan in Nederland en achter de keukentafel of op de bank. Het verwerken van reserveringsaanvragen en boekingen is een continue proces, beleeft zijn piekmoment na de Kerst en loopt door tot in april. We zijn bezig met onze PR en marketing en hebben weer tijd om de website bij te werken. En natuurlijk weer tijd voor onze vrienden, familie en onszelf. Tijd om de dag langzaam te laten beginnen en een beetje te lummelen. Om een haring te eten op de markt. Een boek te lezen op de bank. En misschien kunnen we een schaatstocht maken op natuurijs.....

**Wij wensen iedereen
hele fijne feestdagen en een grandioos en
gezond 2014 toe.**

Anja en Emile